

Kỷ niệm của tôi với Trường Cao-Đẳng Công-Chánh Saigon.

Trần Lê Quang

Tôi may mắn được đi du học tại Pháp năm 1938, rồi bị kẹt lại đó trong suốt 13 năm vì trận Thế Chiến thứ Hai tại Âu Châu cho tới năm 1945, và chiến tranh tại Việt Nam sau đó.

Năm 1951, vì quá nhớ nhà, nhớ quê hương, tôi nhận trở về Việt Nam với tư cách một nhân viên Sở Hỏa Xa Pháp, biệt phái về làm việc cho Hỏa Xa Đông Dương (Régie des Chemins de Fer de l'Indochine). Lúc bấy giờ tất cả hệ thống Hỏa Xa và đường sắt tại Việt Nam chưa được Chính Phủ thuộc địa Pháp chuyển giao cho Chính Phủ Việt Nam, mà vẫn còn trực thuộc quyền quản trị của Hỏa Xa Đông Dương của Pháp (cùng với một đoạn đường sắt, vào khoảng 150 kms, tại Cambodia).

Vừa tới Saigon, chân ướt, chân ráo, sau hơn 13 năm xa cách quê hương và gia đình, Hỏa Xa Đông Dương, hai hôm sau, bổ nhiệm tôi ra Đà Nẵng nhận chức Trưởng Vụ Đường Sắt, Khu

Hỏa Xa Đà Nẵng (lúc bấy giờ phụ trách khai thác đoạn đường cô lập từ Đà Nẵng tới Đồng-Hà). Mãi cho tới một năm sau, năm 1952, tôi mới được Hỏa Xa Đông Dương chuyển tôi trở lại Saigon làm Trưởng Khu, Khu Hỏa Xa Saigon.

Trong khi hành nghề Trưởng Khu Hỏa Xa Saigon, tôi hân hạnh gặp lại một bạn thân, ông Trần Văn Bạch, lúc bấy giờ là Hiệu Trưởng Trường Cao Đẳng Công Chánh, vừa tái lập tại Saigon cách đó không lâu, để thay thế Trường Cao Đẳng Công Chánh Đông Dương tại Hà Nội. Ông Hiệu Trưởng Bạch yêu cầu tôi phụ trách giảng dạy môn Sức Chịu Đựng của Vật Liệu (Résistance des Matériaux) cho lớp Cao Đẳng của Trường.

Tôi thú thật rất do dự : Giảng dạy không phải là sở trường của tôi, nhứt là với một môn rất tế nhị, một rừng danh từ kỹ thuật chưa được dịch